

A T-58/01. sz., Solvay kontra Bizottság ügyben 2009. december 17-én hozott ítélet ellen a Solvay SA által 2010. március 1-jén benyújtott fellebbezés

(C-110/10. sz. ügy)

(2010/C 161/22)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Fellebbező: Solvay SA (képviselők: P.-A. Foriers, R. Jafferali, F. Louis, A. Vallery ügyvédek)

Másik fél az eljárásban: az Európai Bizottság

A fellebbező kérelmei

A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

- a jelen ügyet egyesítse a fellebbező által a Törvényszék T-57/01. sz. ügyben 2009. december 17-én hozott ítélete ellen benyújtott fellebbezésével;
- semmisítse meg a 2009. december 17-én hozott ítéletet;
- következképpen vizsgálja felül a keresetet a megsemmisített részek tekintetében és semmisítse meg egészében a 2000. december 13-i bizottsági határozatot;
- semmisítse meg a 2,25 millió euró összegű bírságot, illetve másodlagosan csökkentse jelentősen annak összegét a fellebbező által az eljárás rendkívüli hosszú időtartama miatt elszenvedett súlyos kár helyreállítása címén;
- kötelezze a Bizottságot a fellebbezési eljárás, valamint a Törvényszék előtti eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbező fellebbezése alátámasztása érdekében három jogalapra hivatkozik.

Első jogalapjával — amely öt részből áll — a fellebbező az ésszerű határidőn belüli eljáráshoz való jogának megsértésére hivatkozik. A Solvay különösen azt kifogásolja, hogy a Törvényszék nem értékelte összesítve az eljárás időtartamát oly módon, hogy abba beletartozzon az eljárásnak mind a közigazgatási, mind a közösségi bíróság előtti szakasza (első rész), nem vette figyelembe a Törvényszék előtt folytatott eljárás időtartamát (második rész), az ésszerű határidő túllépéséért járó szankciót a fellebbező védelemhez való jogának konkrét megsértésének bizonyításától tette függővé, miközben e két elv egymástól teljesen független és elkülönült (harmadik rész), úgy ítélte, hogy e jogsértés az szóban forgó ügyben nem áll fenn (negyedik rész), és hogy a szóban forgó ügy tényállását elferdítette azzal, hogy úgy ítélte meg, hogy a fellebbező nem élt azzal a jogával,

hogy másodlagosan a bírság csökkentését kérje az ésszerű határidő túllépése miatt (ötödik rész), miközben a fellebbező kifejezetten kérte a bírság ezen indok miatti megsemmisítését, vagy legalábbis csökkentését.

Második jogalapjában — amely öt részből áll — a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék megsértette a védelemhez való jogot azzal, hogy arra kötelezte a fellebbezőt, hogy bizonyítsa, hogy az akta Bizottság által elvesztett részei hasznosak lehetnek volna védekezése szempontjából (első rész). Nem lehet ugyanis hivatalból kizárni az akta mindennemű átmeneti vizsgálata hiányában, hogy a kérdéses iratok befolyásolhatták a Bizottság által hozott határozatot (második és harmadik rész). Továbbá azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítéletben úgy ítélte meg, hogy az eltűnt iratok hasznosak lehetnek volna védekezése szempontjából, mivel a fellebbező a Törvényszék előtt nem hivatkozott olyan jogalapra, amely kétségbe vonta a megállapodás fennállását, amelyet az aktához férés hiányában is megtehetett volna, miközben a fellebbező e jogalapra már a Bizottság előtt hivatkozott, illetve az elvesztett iratok tartalma már senki nem tudja meghatározni (negyedik rész). Végül azt kifogásolja, hogy a Törvényszék semmiféle érdeklődést nem mutatott az elvesztett iratok iránt azon indokból, hogy a fellebbező által a tagállamok közötti kereskedelem érintettségének hiányára vonatkozóan felhozott érdemi jogalapot már elutasította, miközben nem ismerte az elvesztett iratok tartalmát, miközben ezen iratok révén a fellebbező további érveket, sőt teljesen új — akár az ügy érdemére, akár a bírság összegére, akár az eljárás szabályosságára vonatkozó — jogalapokat hozhatott volna fel (ötödik rész).

A fellebbező a harmadik és utolsó jogalapjában arra hivatkozik, hogy a Törvényszék megsértette a megtámadott határozat elfogadását megelőzően hozott és a fellebbezővel szemben bírságot kiszabó első határozat Törvényszék általi megsemmisítését követően őt megillető meghallgatáshoz való jogát. A megtámadott ítélet ugyanis elutasította a megtámadott határozat megsemmisítése iránti kérelmet és nem ismerte el a Bizottság arra vonatkozó kötelezettségét, hogy a szóban forgó vállalkozást meg kell hallgatni, amennyiben a Törvényszék valamely korábbi ítéletében megállapításra kerül, hogy valamely eljárási szabálytalanság hatást gyakorolt az előkészítő intézkedésekre.

A Törvényszék (harmadik tanács) által T-156/04. sz., Électricité de France (EDF) kontra Bizottság ügyben 2009. december 15-én hozott ítélet ellen az Európai Bizottság által 2010. március 8-án benyújtott fellebbezés

(C-124/10. P. sz. ügy)

(2010/C 161/23)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Fellebbező: Európai Bizottság (képviselők: E. Gippini Fournier, B. Stromsky és D. Grespan meghatalmazottak)

Többi fél az eljárásban: *Électricité de France (EDF)*, Francia Köztársaság, *Iberdrola SA*

A fellebbező kérelmei

— A Bíróság helyezze hatályon kívül a Törvényszék (harmadik tanács) által a T-156/04. sz., *EDF kontra Bizottság* ügyben 2009. december 15-én hozott, és a Bizottsággal 2009. december 16-án közölt ítéletet, amennyiben az:

— megsemmisítette az EDF-nek, valamint a villamosenergia- és gázipari ágazatnak nyújtott állami támogatásról (C 68/2002, N 504/2003 és C 25/2003) szóló, 2003. december 16-i C 2003/4637. sz. bizottsági határozat 3. és 4. cikkét;

— úgy rendelkezett, hogy a Bizottság viseli saját és az *Electricité de France (EDF)* költségeit.

— utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé újbóli vizsgálatra;

— a jelen eljárás költségeiről később határozzon.

Jogalapok és fontosabb érvek

Az Európai Bizottság a fellebbezésének alátámasztása végett két jogalapra hivatkozik.

Első jogalapjában a Bizottság azzal érvel, hogy a Törvényszék elferdítette a jogvita alapjául szolgáló tényeket. A megtámadott ítélettel foglaltakkal ellentétben a Francia Köztársaság ugyanis nem alakította az adótarozást tőkévé, hanem mindössze társaságiadó-mentesség formájában nyújtott támogatást az EDF-nek. Az EDF újratőkésítését a megsemmisített határozat nem minősítette állami támogatásnak; a Bizottság csupán annak adóügyi vonzatait minősítette annak.

Második jogalapjában, mely két részből áll, a felperes azt állítja, hogy a Törvényszék téves jogalkalmazást követett el azért, hogy a francia kormány cselekedeteit a jelen ügyben egy körültekintő piaccgazdasági magánbefektető magatartásának tekintette.

Elsőként a felperes vitatja a Törvényszék azon állítását, amely szerint a részvényes állam és a közhatalmat gyakorló állam közötti különbségtétel főként az állam által követett céltől függ, amely a jelen ügyben az EDF újratőkésítése, és nem pedig objektív és ellenőrizhető tényezőktől. Egyrészt ugyanis a Bíróság többször is emlékeztetett arra, hogy az EK 87. cikk (1) bekezdése nem alkalmaz az állami beavatkozás okai és céljai szerinti különbségtételt. Másrészt az állami szándékra alapított kritérium különösen alkalmatlan annak értékelésére, hogy fennáll-e az állami támogatás, mivel e kritérium jellegénél fogva szubjektív és értelmezés tárgyát képezi.

Másodszor a Bizottság a Törvényszékkel szemben kifogásolja, hogy az elemzését nem alapozta olyan összehasonlító elem-

zésre, amely összevetette volna, hogy egyrészt a kiváltságokkal nem rendelkező, körültekintő magánszemély hasonló körülmények között milyen magatartást tanúsított volna, másrészt pedig milyen volt a jelen ügyben a közhatalmi kiváltságokkal rendelkező francia kormány magatartása.

Harmadszor a felperes azzal érvel, hogy a megtámadott ítélet figyelmen kívül hagyta az állami vállalkozások és a magánvállalkozások közötti egyenlő bánásmód elvét, így lehetővé tette az állammal szembeni kedvezőbb bánásmód alkalmazását, beleértve az olyan társaságokat is, amelyekben nem az állam az egyetlen részvényes.

Végezetül a Bizottság álláspontja szerint a Törvényszék figyelmen kívül hagyta a bizonyítási teher megoszlására vonatkozó szabályokat a körültekintő piaccgazdasági magánbefektető elvének alkalmazhatósága tekintetében, és ugyanakkor figyelembe vett olyan bizonyítékokat, amelyek a megsemmisített határozat elfogadásának időpontját követően keletkeztek.

A Bundespatentgericht (Németország) által 2010. március 9-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Merck & Co Inc kontra Deutsches Patent- und Markenamt

(C-125/10. sz. ügy)

(2010/C 161/24)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Bundespatentgericht (Németország)

Az alapeljárás felei

Felperes: Merck & Co Inc

Alperes: Deutsches Patent- und Markenamt

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Adható-e kiegészítő oltalmi tanúsítvány valamely gyógyszer⁽¹⁾ részére akkor, ha az alapszabadalom iránti bejelentés benyújtásának napja és a termék Közösségen belüli forgalomba hozatalára vonatkozó első engedély keltezésének napja között eltelt időszak rövidebb, mint öt év?

⁽¹⁾ A gyógyszerek kiegészítő oltalmi tanúsítványáról szóló, 2009. május 6-i 469/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (kodifikált változat) (HL L 152., I. o.)